

sagittis parvulos et stultos eorum sensus interficiant. Tu autem, Domine, pauperis et desolatæ viduæ misereberis, ne pessimus et importunus fenerator, qui ad usuram perditionis meæ, multa mihi talenta iniquitatis suæ credit, duos filios meos, interiores animæ meæ sensus, ad serviendum sibi tollat. Bonum et salutare consilium tuum, ut petam mutuo vasa non pauca, et benedictione superabundantis olei redimam peccata mea; de reliquo autem cum filiis meis vivam. Sed quia nec vicinos habeo, nec liberos, a quibus commodum exercitium mentis meæ, statim, ut remisero manus, invadit me creditor improbus ille, et duos filios meos, id est intellectum **517** et affectum, inertie vanisque illusionibus suis deservire cogit. Tu ergo, misericors viduarum defensor, quoniam dives es nimis et das omnibus affluenter; tu, inquam, ipse mihi commoda, et vasa quæ nosti ad hæc utilia esse, et oleum ut tua sint omnia, et omnia serviant tibi: quia nolo in Ægyptum oleum tuum deferre, ut non peccem tibi, sed tantummodo ne panem otiosa comedam; quin potius tota die exercear in justificationibus tuis et vivam. Et ecce quod filius memoriæ meæ mihi obtulit, sicut primum inter manus meas incidis, arripiam.

CAPUT XIV.

De tribus Quinquagenariis ad Eliam missis, ad capturam centum quinquaginta trium piscium allegorice relatis.

33. Stabat Elias in vertice montis, et mittitur ad eum quinquagenarius primus, qui igni consumptus est, et secundus similiter; tertius tamen humilitatis et devotionis merito reservatus est. Ecce vas, sed vacuum, quia potius sic acceptum crudelitatem resonat. Impleatur oleo, et gravis ex eo sonus cessabit. Quis enim Elias stans in vertice montis, nisi [suppl. tu] Domine Jesu qui sursum Patri assistis? Venit ad te quinquagenarius primus, quem tibi aridus præ nimia siccitate mundus transmittit, et clamat ad te: *Homo Dei, descende de monte (IV Reg. i).* Mundus enim cognoscit quia sine te salvari non potest. Homo Dei [al. Deus] et Deus homo, moveat te quem quæris homo, ut homini condescendas. Descende de monte. Nullus tibi appropinquare potest, nisi tu appropinqueris ei; nullus ad te potest ascendere, nisi tu descendas ad eum. *Homo Dei, descende de monte.* Tu es mons elevatus super verticem montium: descende et compatere nobis in valle lacrymarum. *Si homo, inquit, Dei sum, descendat ignis de cælo, etc. Ignem enim veni mittere in terram (Luc. xii, 49),* et quam volo ut accendatur, et devoret te, et quinquaginta tuos! Obsecro, Domine, ut super me descendat ille ignis, et devoret in me veterem hominem cum actibus suis. Hic est quinquagenarius primus, quem tuus ignis devorat ut ab omni opere servili requiescere faciat. Quinquagenarius autem secundus, ipsa est activa, quæ similiter finem habet, sabbatum ex sabbato. Hanc quoque in holocaustum tuus ignis absumit. Et in primo quidem

quinquagenario crematur hircus, in secundo aries incenditur. Tertius autem, qui est resurrectionis vel contemplationis, finem non habet, sed cum Elia semper vivit. Unde bene lectum est in Evangelio de magnis piscibus centum quinquaginta tribus, qui omnes in unum piscem redacti sunt, quem super prunas positum septem discipuli viderunt, et una cum Jesu, qui octavus erat, pransi sunt (*Joan. xxi, 1-13*).

34. Ipse numerus, hoc est centum quinquaginta, qui sunt tres quinquagenarii et septem discipuli, quietem concorditer sonat; et sicut singuli quinquagenarii ad unitatem, ita septem discipuli ad octavam, hoc est ad Christum, tendunt, et in uno omnes consummantur. Sicut autem unum corpus, unus panis, unus homo vel unus piscis, Christus et omnes electi: ita diabolus cum omnibus reprobis, unum corpus et unus hostis. *Est enim aquila grandis magnarum alarum, etc. Aquila,* propter nimiam naturæ plumalis perspicaciam: *grandis,* propter superbæ altitudinem; *magnæ alæ et adherentes sibi,* et extollentes eum, malignorum spirituum potestates, longo membrorum ductu pessimi homines, quorum ministerio fungitur ad pugnam contra bonos. Et bene longo, quia adhuc quotidie veniunt et durant usque ad finem sæculi, ducatum superbæ sequentes: plena plumis, fallaciæ dolis, et varietate, quia easdem artes variis modis ad decipiendum transfingunt. *Veniet ad Libanum,* animam sæculi, et vitæ et fidei merito candidatam. *Tulit medullam cedri.* Cedrus imputribilis, altitudo spei, cujus medulla charitas, quam singulariter nititur expugnare diabolus. *Summitatem frondum ejus avellit;* id est, sermonem sapientiæ, qui excellentissimus est, avellit ab amore Dei, *et transportavit in terram Sennaar (Ezech. xvii, 3, 4),* hoc est, fetoris eorum, quod significat inanem gloriam.

518 CAPUT XV.

De Mariæ Magdalene devotione in Christo requirendo, et ejus visione.

35. *In die illa sibilabit Dominus muscæ quæ est in extremo fluminum Ægypti, et apique est in terra Assur (Isa. vii, 18).* Sibila, Domine, et huic muscæ immundæ, peccatrici animæ meæ: spiritus tuus bonus deducat eam in viam rectam, ut vadam ad excelsam et montuosam promissionis terram, quæ de superioribus suis irrigatur, et de cælo expectat pluviam, non sicut terra Ægypti, quam fluvius de terra ebulliens totam cooperit. Non est enim mons oppositus, non est aliquod obstaculum concupiscentiis Ægypti; sed sicut de terrena mente ebulliant, super dejectam animæ superficiem sine mora decurrunt.

36. Habet autem septem ostia fluvius Ægypti, quæ de uno capite, id est superbia, derivantur. Horum extremum intelligitur luxuria carnis, de qua muscæ nascuntur, immunditiæ semper amatrices; nec istam desplicit superabundantia gratiæ, sed sibilat et evocat eam de extremo fluminum, et jungit apique quæ erat in

terra Assur, ut veniant et requiescant simul in torrentibus vallium et in cavernis petrarum, et in omnibus frutetis et in universis foraminibus. Apis virgo est, sed quandiu in terra Assur, hoc est, elationis moratur, mel non potest operari; sola reprobis terra lacte et melle fluit. Sibilante ergo gratia, musca et apis conveniunt, simul requiescunt in torrentibus vallium. In illis torrentibus et apis de superbæ de musca de luxuriæ sordibus emundantur. Torrentes vallium disciplinæ sunt humilitatis. Torrentes quare? Quia si quis mœror, si qua gravitas in corrigendis vitiis, cito prætereunt. Unde *mulier cum parit tristitiam habet (Joan. xvi, 21),* etc. Nam labor vertitur in amorem, et tedium in desiderium, et amaritudo in dulcedinem, sicque de torrentibus vallium proficiunt ad cavernas petrarum. Petra firmissimi atque fortissimi in fide Patres sunt, in quorum passionibus veluti suis exemplaribus musca et apis quasi columbæ nidificantes requiescunt. Unde non cessat manus eorum, non cessat pes; sed in omnibus frutetis honorum jugiter exercitate, sic demum ad contemplationis foramina perveniunt.

37. Hæc sunt opera tua, Domine Jesu, quia sunt bona valde. Sic Mariæ Magdalene sibilasti, de qua non unum, sed septem flumina ejecisti. Vide quomodo requievit in torrentibus vallium: intravit inter epulas discumbentium, cucurrit ad pedes Jesu, effundebat super eos torrentes lacrymarum: ad lavanda Domini sui vestigia, non alias quam oculorum suorum undas attulit, capillis suis pro linteis usa est. Tum vero ubi affectus vehementior incanduit, et velut carbo lacrymarum umbra respersus fortius exarsit, videres ab illa sacratis vestigiis creberrima et insatiabilia oscula infigi, videres effusæ unctionis suavitate totam domum compleri. Quid igitur illa nisi in torrentibus vallium requiescebat, de qua tot et tanti gratiæ torrentes effluebant? Unde etiam dimissis ei peccatis multis, quia multum dilexerat, jam sicut columba quæ lacte est lota, residebat ad pedes Jesu juxta fluentia plenissima, cum quidem soror ejus Martha satageret circa frequens ministerium. Quid memorem de sepulturæ officio quod prævenit, de pedibus ascendens ad unctionem capitis, cum in eam fremeret illud avaritiæ sepulcrum fetens, odorem pietatis ferre non sustinens? Non potuit amor tantus Christo etiam moriente mori: fugientibus et latentibus viris, hoc est Apostolis, mulier imperterrita stabat ad monumentum plorans; non habebat vivum, et tota super mortuum ardebat. Corpus erat sublatum, a monumento recedere non valebat. Quo plus de manibus et oculis auferebatur, eo ardentius animus insequerebatur: si fieri posset pro redimendo corpore, sepulcrum lacrymis implevisset. *Stabat, inquit, plorans;* id solum ei de te residebat. Corpus erat sublatum, sed quis auferat ei ploratum? Indulge, domina, indulgetois habenis, et effundere, procurrens ad infatigabiles lacrymas, donec sublatum, imo resurgentem

Dominum tuum consequaris. Iterum et iterum inclinare, vel locum **519** vacuum, ubi positus fuerat, sæpius intueri. Amplius et amplius ipse te ad plorandum locus irritat, dum ejus quem quæris absentiam repræsentat.

38. *Vidit, inquit, duos Angelos in albis sedentes, unum ad caput, et unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu. Mulier, inquit, quid ploras? quem quæris?* Et quidem bene noveratis, o piissimi Angeli, quid ploraret et quem quæreret, quare illam commemorando iterum in fletus excitatis? sed prope erat insperatæ consolationis gaudium, ideo tota vis doloris et plorationis excurrat. *Conversa retrorsum vidit Jesum stantem; et nesciebat quia Jesus est.* O pium, o delectabile pietatis spectaculum! ipse qui quæritur et desideratur et occultat se, et manifestatur. Occultat se ut ardentius requiratur, et requisitus cum gaudio invenitur, inventus cum sollicitudine teneatur et tentus non dimittatur, donec in amoris sui cubiculo mansionem facturum introducat. Hac arte Sapientia ludit in orbe terrarum, et deliciæ ejus esse cum filiis hominum. *Mulier, quid ploras? quem quæris?* habes quem quæris, et ignoras? habes verum et æternum gaudium, et ploras? habes intus quem foris requiris. Vere stas ad monumentum foris plorans. Mens tua monumentum meum est. Ibi non mortuus, sed in æternum requiesco vivens. Mens tua hortus meus est. Bene existimasti quia hortulanus sum. Secundus Adam ego sum, operor et custodio paradisi meum. Fletus tuus, pietas tua, desiderium tuum, opus meum est: habes me intra te et nescis, ideo foras quæris. Ecce et foris apparebo, ut te intus reducam, et invenias intus quem foris quæris. *Maria, novi te ex nomine, discite me cognoscere ex fide. Rabboni, id est Magister.* Quod est dicere: Doce me quærare te, doce me tangere te et ungere. *Noli, ait, me tangere sicut hominem, nec sicut prius tetigisti et unxisti mortalem. Nondum ascendi ad Patrem meum (Joan. xx, 1-17);* nondum credidisti me Patri coæqualem, coæternum et consubstantialem. Hoc igitur crede, et tetigisti me. Hominem vides, ideo non credis: quod enim videtur non creditur. Deum non vides; crede et videbis: credendo me tanges, sicut et illa mulier quæ vestimenti mei fimbriam tetigit, et confestim sanata est. Quare? Quia fide sua tetigit me. Hac manu tange me, his oculis quære me, his pedibus festina currens ad me, nec longe a te sum. Deus enim appropinquans ego sum, verbum in ore tuo et in corde tuo sum. Quid propinquius homini quam cor suum? Illic intus invenior, a quibuscunque invenior: nam quæ foris sunt, videntur. Opera mea quidem sunt, sed transitoria sunt, sed caduca sunt: ego autem horum artifex in secretissimis et in mundissimis cordibus inhabito.

CAPUT XVI.

Pia ad Christum aspiratio ad obtinendas virtutes.

39. Data est tibi, Domine Jesu, omnis potestas in cælo et in terra, rex magne, rex virtutum, quia

factus es obediens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Ecce elevata est magnificentia tua super cœlos, et omnia subjecta sunt sub pedibus tuis. Regnavit David prius in Hebron septem annis super Judam, postea vero unctus est super universum Israel, et regnavit super cum triginta tribus annis. Cum autem super Judam tantum ungereris, verissime David, in Hebron, jam mortuus erat Saul n̄ eis rex superbiæ: alioquin vivente illo et dominante eis peccato, non dicerent tibi: *Os nostrum et caro nostra es*. Quis enim membrum Christi, et membrum simul potest esse meretricis? aut quæ conventio Christi ad Belial? *Ecce nos*, inquit, *os tuum et caro tua sumus, sed et heri et nudius tertius, cum esset Saul rex super nos* (II Reg. v, 4, 2); tu sustines in multa patientia vasa iræ apta in interitum, et exis ante nos, provocans ad bellum contra vitia, et liberas et educis indignos de manu peccatorum. Idecirco primus Judas, id est, Confessio, ungit te super se regem in Hebron. Mortuo quippe Saule, beneficiorum tuorum reminiscitur, et errorem suum confitendo, transitum facit de peccatis ad te, rex justitiæ. Regnas autem super Judam septem annis in Hebron; quia reddis eis septuplum in sinu eorum, et septem viliis expiatis, quibus præerat superbus Saul, tua septemplici **520** virtute reformas. Post transitus regni tui fit in Jerusalem super universum Israel; quia per negotium confessionis, illuminatis jam sensibus, pervenitur ad visionem pacis in qua factus est locus tuus. Et ipse est mons quem constitueras discipulis, ut irent in Galilæam, et viderent et adorarent te ibi post resurrectionem tuam; quia jam unxerat te, Deus, Deus tuus oleo exultationis præ participibus tuis, ut esses primogenitus mortuorum, et princeps regum terræ.

40. Porro in Jerusalem regnas triginta tribus annis. Triginta, tres habet decades, in decade lex quæ decem præceptis consistit, in ternario triplex animæ profectus accipitur, quæ vivendo, meditando vel amando legem Dei custodit. De primo dicitur, *Laudabo Deum meum in vita mea* (Psal. cxlv, 2); de secundo, *Lex tua meditatio mea est* (Psal. cxviii, 77); de tertio, *Quomodo dilexi legem tuam, Domine?* (Ibid. 97.) Tres vero qui super triginta sunt, quosdam contemplativorum excellentissimos indicant, qui puritate conscientiæ, plenitudine sapientiæ, perfectione charitatis summæ Trinitati approximant. Hic est etiam numerus fortissimorum qui sunt in exercitu tuo, Potentissime, quorum tamen eminentissimi usque ad sapientiam et fortitudinem tuam non perveniunt, quoniam quis in nubibus æquabitur Domino, aut similis erit Deo in Filiis Dei? (Psal. lxxxviii, 7.) Tu es quasi tenerrimus ligni vermiculus, qui virginaliter editus, humilitate et charitate tua omnem perforas duritiam, uno impetu spiritus

A tui octingentos interficiens princeps militiæ. Quis ita fortis ut tu, quis ita misericors, qui flesti super Jerusalem, et planetum fecisti super interitu inimicorum tuorum? et tunc doles tu super Saul et super Jonatham filium ejus, qui occumbunt quotidie super montes Gelboe. Nisi enim doleres, non clamares de cœlo: *Saule, Saule, quid me persequeris?* (Act. ix, 4.) Quos enim Saul, nisi superbos in Ecclesia tua prælatos, significat qui ab humero et sursum eminere sibi videntur super universum populum? Qui vero per Jonatham, nisi dociles et elegantis ingenii adolescentes, qui moribus et colloquiis majorum depravati, amicitiam suam non possunt excolere cum David, nisi fortim, et quasi caventes ab insidiis detrahentium et illudentium sibi?

B 41. Merito ergo ploras, o benigne David, super Saul et Jonatham filium ejus (II Reg. i): plorandi enim non essent si bene occubuissent; sed super montes Gelboe qui decurrunt in profundum, nec ros gratiæ, nec pluvia doctrinæ venient amplius quia ibi abjectus est clypeus fortium, clypeus Saul. Clypeus fortium spes est divinæ protectionis, quia ignita diaboli jacula repelluntur, quibus graviter vulneratus est Saul a sagittariis, in tantum, ut se ipsum desperatione interficeret (I Reg. xxxi, 4). Clypeus autem Saul propriæ virtutis confidentia est, quæ non valet resistere sagittis incircumcisorum. Væ autem his qui amiserunt sustinentiam (Eccli. ii, 16), hoc est, clypeum fortium; et maledictus qui confidit in homine, quod est clypeus Saul. Erit enim quasi miricæ in deserto (Jerem. xvii, 5, 6); quia nec ros nec pluvia venient super vos, montes Gelboe. Quomodo ceciderunt fortes? Si enim fortes, quomodo ceciderunt? Et si ceciderunt, quomodo fortes? Sed non gloriatur sapiens in sapientia sua, neque fortis in fortitudine sua: sed qui gloriatur, in Domino gloriatur; ut qui stat, videat ne cadat. Nam si sint aquilis velociores, ut contemplativos velocitate intellectus surpervolent; et si leonibus fortiores, ut in fortitudine operis veros prædicatores superent: tamen si de se præsumentes clypeum salutis abjiciunt, erunt corruentes coram inimicis suis. Qui autem confidit in Domino sicut mons Sion, non commovebitur in æternum. Sed maluit Saul incumbere super hastam suam, quam inniti super Dominum; idcirco baculus Ægypti arduus perforavit manum ejus. Sua enim hasta, suus auriga, qui currum insolentiæ ejus agitabat interfecit. *Sciebam*, inquit, *quod vivere non posset* (II Reg. i, 10): nescit enim humiliari arrogant obstinatio, ut vivere possit. Jube, rex justissime David, jube puero tuo, hoc est spiritui puræ discretionis, ut interficiat in me Amalecitanum hunc armigerum Saul, qui ausus est etiam nunc quotidie manum mittere in Christum Domini.

LAMENTATIO IN PASSIONEM CHRISTI

521 Edita est primum Ingolstadii, anno 1617, a Gretsero, sub nomine Bernardi, ex bibliotheca Carthusiensium Erfordensium.

1. Quis me consolabitur, Domine Jesu Christe, qui te vidi in cruce suspensum, plagis lividum, morte pallidum; et non sum crucifixo compassus, obsecutus mortuo, ut saltem lacrymis meis loca illa vulnerum delinirem? Quomodo dereliquisti me insalutatum, cum formosus in stola tua, Rex gloriæ, in alta cœlorum te recepisti? Prorsus renuit consolari anima mea. Heu me miserum, unum de miseris filiis Eviæ elongatis a Deo! Quid faciet, altissime Domine, quid faciet ille longinquus et exsul? Heu mihi, Domine, heu animæ meæ! recessisti consolator animæ meæ, nec valedixisti mihi! Quid dicam? quid faciam? quo vadam? ubi te Dominum meum quæram? ubi te inveniam? quem interrogabo? quis annuntiabit dilecto meo quia amore langueo? Renuit consolari anima mea, nisi te, dulcedo mea sancta, atenderem et ad osculum oris tui. O bone Jesu! cruentam bestiam aversatus non es, sed os in quo non inventus est dolus, ori in quo abundavit malitia, dulciter applicuisti. Quis audiet sine gemitu, qualiter in illa hora homicidæ tibi manus injecerunt, et innocentes manus tuas, Jesu bone, constringentes, te Agnum mansuetum nihil obloquentem ad instar latronis traxerunt ad victimam? Sed nec tunc misericordia tuæ dulcedinis, Christe, super inimicos tuos stillare desiit favum mellis. Nam mutilatam a discipulo tuo aurem inimici tui sanasti tangens.

2. Attende, anima mea, quis est iste habens imaginem quasi regis, et nihilominus servi despectissimi confusione repletus. Coronatus incedit, sed corona ejus cruciatus est illi; quia mille puncturis speciosum ejus verticem vulneravit. Regali purpura induitur; sed in ea potius despicitur, quam honoratur. Sceptrum gestat manu; sed eo ipso venerandum ejus caput feritur. Adorant coram ipso positus in terram genibus, et regem clamant; et continuo ad conspuendum amabiles genas dissiliunt. Maxillas palmis concutunt, et collum honorabile exhorant. Sub crucis onere dorsum incurvare cogitur, et suam ipsius ignominiam portare jubetur. Liquesce, anima mea, igne compassionis super contritionem amabilis juvenis istius, quem in tanta mansuetudine vides tantis afflictum doloribus. Qualis est hic, quia cœlum et terra compatiuntur ei? Cognosce, anima mea. Iste formosus præ filiis hominum, sed et præ millibus Angelorum, quam deformis præ filiis hominum factus est! Quia vidimus eum novissimum virorum, non habentem speciem neque decorem (Isa. liii,

A 2, 3). Respice, Domine, sancte Pater; ecce enim vox sanguinis fratris mei Jesu Christi clamat ad te de terra, id est de cruce. Intuere dulcem natum tuum toto corpore extensum. Cerne manus ejus innoxias promanantes sanguine, et remitte mihi scelera quæ perpetraverunt manus meæ. Considera Filii tui latus crudeli fossom cuspidis, et renova me sacro fonte, quem inde credo fluxisse. Vide immaculata vestigia duris confixa clavis, et perface gressus meos in semitis tuis (Psal. xvi). Candet nudatum pectus; rubet cruentatum latus: hominis Dei conspice poenam, et releva hominis conditi miseriam. Misi propaginem tuam inter me et te Deum mediatorem; misi, inquam, intercessorem, per quem spero veniam. Multum quippe est quod mea meruit impietas; sed longe majus est quod repositit Conditoris pietas. Quanto Deus superior est homine, tanto mea malitia inferior est ipsius bonitate. Dominum Jesum Christum habemus advocatum; non sævum hominem, non crudelem tyrannum habemus judicem; sed pium Dominum, qui bene meis scit infirmitatibus compati. Scio enim quod si cœternus tibi, sancte Pater, Filius non esset, peccator homo non auderet polluta ad te labia aperire. Dat ausum loquendi Christus Deus, quem habemus sacerdotem in cœlis pro nobis **522** interpellantem. In ejusmodi confido advocato, in ejus misericordia spero.

C 3. O dilectissime Pater, quando te videbo? quando ante faciem tuam apparebo? (Psal. xli, 3.) quando satiabor pulchritudine tua? quando videbo vultum tuum desiderabilem, in quem desiderant Angeli prospicere, qui omnes adimplet lætitia, quem omnes deprecantur divites plebis, quem sputis inquinaverunt, manibus ceciderunt, velut derisorium eum cooperuerunt nec pepercerunt amarum vulneribus virginem carnem divellere? Quid commisisti, dilectissime puer, ut sic cruciareris? quid fecisti, amantissime juvenis, ut sic judicareris? Certe ego causa doloris tui, causa tuæ culpæ, et tuæ offensionis occasio. O amor mirabiliter ardens, ipsam, ut ita dicam, deponens altitudinem, virtutem infirmans, exinaniens majestatem. Ut quid hæc omnia? Certe ut de hac paupercula meretrice exhiberet sponsam non habentem maculam neque rugam. Ipsa sponsa est anima humana, quæ fornicata est cum diis multis, quia cum amatoribus suis, sub omni ligno frondoso prosternebatur meretrix, O meretrix! quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi?